

RUŽA V OKOVÁCH

STOJA NA OPAČNÝCH STRANÁCH VOJNY,
NO V ROVNAKÝCH OKOVÁCH

JULIE SOTO

JULIE SOTO

RUŽA
V
OKOVÁCH

Preložila Klára Kruteková

Julie Soto
ROSE IN CHAINS

Copyright © 2025 by Julie Soto
Translation © 2026 by Klára Kruteková
Cover design by Toby James/HarperCollinsPublishers Ltd
Cover illustration © Tasia M S
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

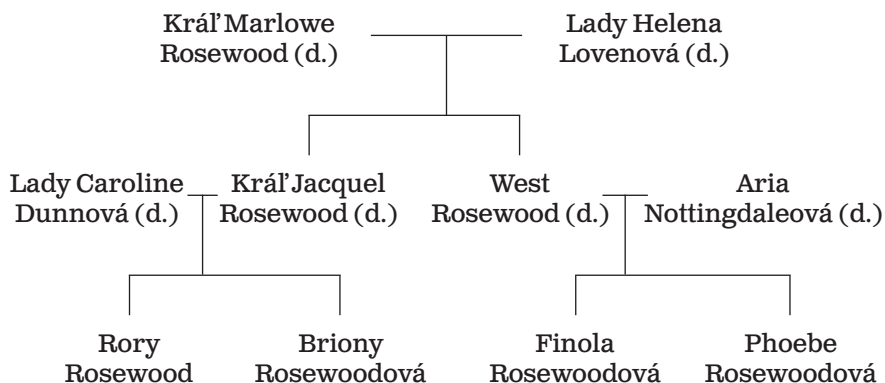
ISBN 978-80-575-0742-0

Upozornenie na obsah

Toto dielo obsahuje explicitný sexuálny obsah, násilie, krvavé scény a sexuálne napadnutie postavy z pohľadu prvej osoby. Spomína sa v ňom sex bez súhlasu a kľúčovou témou diela *Ruža v okovách* je kupovanie a predávanie ľudí do otroctva. V príbehu sa vyskytuje nútená sterilizácia, smrť vedľajších postáv a mučenie. Podrobnejší zoznam varovaní týkajúcich sa obsahu nájdete na stránke www.juliesotowrites.com.

EVERMORE

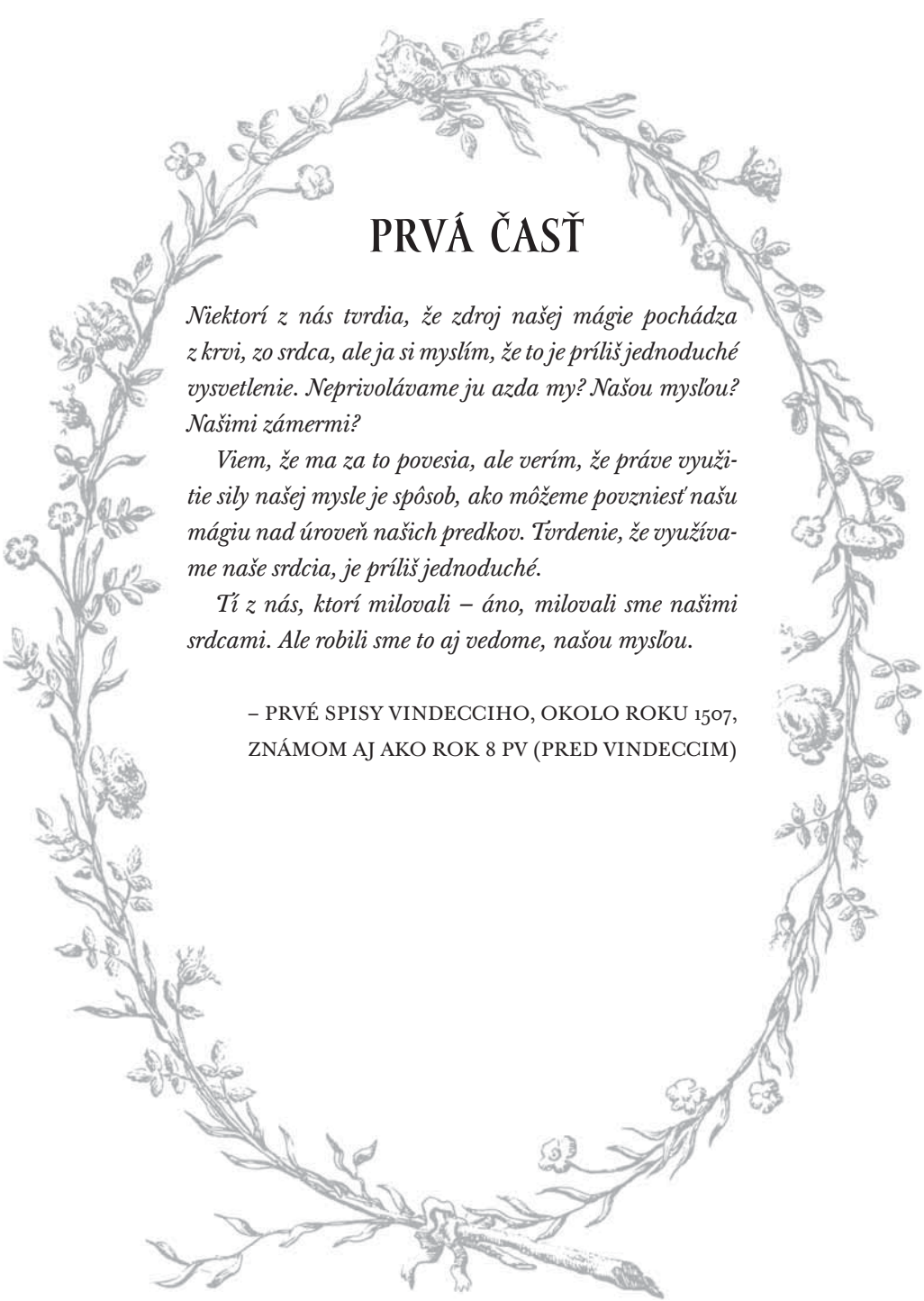
RODOSTROM RODINY ROSEWOODOVCOV

BOMARD

VLÁDKYŇA BOMARDU - VERONIKA MALLOWOVÁ

1. Rian Cohle	nahradený Delom Burkinom
2. Aron Carvin	nahradený Lucille Pikenovou
3. Genevieve Trowová	nahradená Canningom Trowom
4. Hap Gains	nahradený Stance Greenovou
5. Moira Locklinová	nahradená Rowanom Locklinom
6. Caspar Quill	nahradený Liamom Quillom
7. Alba Twindleová	nahradená Collinom Twindleom
8. Orion Hearst	nahradený Tovenom Hearstom
9. Florence Kleveová	nahradená Rydenom Kleveom
10. Cal Gidrey	nahradený Evelyn Gidreyovou

PRVÁ ČASŤ

Niektorí z nás tvrdia, že zdroj našej mágie pochádza z krvi, zo srdca, ale ja si myslím, že to je príliš jednoduché vysvetlenie. Neprivolávame ju azda my? Našou myslou? Našími zámermi?

Viem, že ma za to povesia, ale verím, že práve využitie sily našej mysle je spôsob, ako môžeme povzniesť našu mágiu nad úroveň našich predkov. Tvrdenie, že využívame naše srdcia, je príliš jednoduché.

Tí z nás, ktorí milovali – áno, milovali sme našimi srdcami. Ale robili sme to aj vedome, našou myslou.

– PRVÉ SPISY VINDECCIHO, OKOLO ROKU 1507,
ZNÁMOM AJ AKO ROK 8 PV (PRED VINDECCIM)

1. KAPITOLA

Briony pripadalo zvláštne, že bratova smrť v nej nevyvolala žiadne emócie. Pád hranice jej rozozvučal rebrá a skala jej odierala prsty, kým sa držala rímasy a hľadela na to, čo zostalo z krajiny Evermore. Ale keď Rory zomrel, necítila v duši vôbec nič.

Boli dvojčičky a mnohokrát ťahali za niť, ktorá ich spájala – keď bol jeden z nich zranený či keď potreboval pomoc. V tej chvíli v hrudi pátrala po žile mágie, po niti, ktorá bola vyhradená len pre Roryho. Jedinou odpoveďou bolo temné ticho. Ani pred štyrmi rokmi, keď zabili jej otca, nemala žiadnu predtuchu. A jej matka bola mŕtva – malú Briony vyrezali z jej bezvládneho tela.

Ale keď sa prach zvířil ako oblak v letnom popoludní a pokoj, ktorý ju a Cordeliu predtým obklopoval, sa zmenil na hrmiaci chaos, Briony vedela, že Rory je mŕtvy.

Ochranná bariéra okolo hradu padla. Bol mŕtvy. A predsa sa jej duša neroztrhla na polovicu.

Briony sledovala, ako sa mesiac vzdďaľuje od slnka a zatmenie končí tak rýchlo, ako začalo.

Aké zvláštne, pomyslela si otupene.

„Nie...“ zašepkala Cordelia.

Briony sa pozrela doprava. Jej priateľka si zdesene pritláčala k perám takmer priehľadné prsty. Vietor rozfúkal Cordelii gaštanové vlasy okolo očí, akoby sa ju snažil uchrániť pred tým pohľadom. Anna, ktorá stála po druhom boku Cordelie, vykročila v akomsi tranze k rímse balkóna. Slnko sa odrážalo od fialovo-ružového erbu na jej brnení.

Briony sa pozrela späť na oblak prachu a popola, ktorý sa vznášal čoraz vyššie a zakrýval mesiac aj slnko. Videla ich odraz v jazere po svojej lavici.

Posledný drak zamával svojimi vychudnutými krídlami a vzlietol preč od chaosu ľudí na bojisku a vrátil sa na sever.

„Zostaňte tu,“ povedala Anna a rýchlo bežala k schodom na balkón. Potom sa otočila, pretože zmenila názor.

„Nie... mali by ste ísť dovnútra. Nájdite si nejaké bezpečné miesto a počkajte.“

Briony na ňu len mlčky hľadela. Cordelia zavzlykala.

Anna sa na ňu pozrela a Briony videla, ako sa myslou jej strážkyne prehávajú plány a stratégie. Anna by mala zostať po jej boku. Chránila ju už od narodenia a sľúbila jej otcovi, že za svoju zverenkyňu obetuje aj život.

No skôr než si to stihla znovu rozmyslieť, zbehla Anna dolu po schodoch.

Briony sa otočila späť k oblaku prachu a premýšľala, či sú v ňom čiastočky jej brata. Jej brata, ktorý mal ukončiť túto vojnu. Jej brata, ktorý bol vyvolený.

Zalapala po dychu, akoby predstava, že sa proroctvo nenaplnilo, bola fackou, ktorú potrebovala.

Rory bol preč. Do očí sa jej nahrnuli slzy, keď si predstavila, aké to asi je na bojisku. Tisíce vojakov si práve uvedomili, že ich posledná nádej, ich dvojnásobný dedič, bol len obyčajný človek.

Zhodila zo seba plášť. Pri úteku jej nepomôže. To síce ani papuče a hodvábne šaty, ale nemala čas sa prezliecť.

Jednou nohou už bola na schodoch, keď ju Cordelia chytila za zápästie a stiahla späť. „Kam ideš?“ V hlase jej zaznela panika. „Musíme sa schovať!“

Briony položila ruku na zápästie svojej priateľky. „Ak sa schováme, zostaneme tu sami,“ povedala bez emócií.

Cordeliine modré oči sa rozšírili. V okamihu, keď Cordelia uvoľnila svoj stisk, Briony sa otočila a zbehla po schodoch. Jej priateľka ju nasledovala.

2. KAPITOLA

Šesť hodín predtým

Briony sedela za stolom vo svojej izbe a pohľad upierala na paru stúpajúcu z čajovej šálky, ktorá sa vlnila ako tancujúce plamienky. Zamyslene pohybovala prstami a predstavovala si svoju obľúbenú vrbu na brehu jazera a sledovala, ako para plní jej želanie, stúpa hore, aby vytvorila kmeň, a padá dole, vytvárajúc stovky rákosových vetiev, ktoré bozkávajú vodu. Niekedy bolo ľahšie manipulovať s niečím nepodstatným, keď nemohla nájsť kúzlo, ktoré potrebovala, aby napravila svet. Para z jej šálky dokázala vytvoriť pekný obraz, aj keď obraz za oknami hradu taký pekný nebol.

Zachytila bzučiacu niť mágie medzi svojimi očami. Priehľadná hmla horúceho čaju sa rozvinula a odhalila jazero vedľa vrby a jej myseľ doplnila siluetu štíhleho chlapca, sediaceho pri kmeni stromu. Práve mu v rukách vyčarila knihu, keď sa otvorili dvere jej spálne. Briony sa zľakla a vrba zmizla, para sa opäť začala krútiť ako zvyčajne.

Otočila sa s pocitom, že ju pristihli pri čine, a zbadala, že vo dverách stojí Rory.

„Už je čas?“ spýtala sa a pozrela na hodiny.

„Nie, ja som len... prišiel som ťa pozrieť.“

Briony sa uškrnula. „Nerob to.“

„Čo?“

„Nelúč sa.“

„Dobre, nebudem.“

„Dobre.“

Zachveli sa mu pery. Ako dvojčatá mali rovnako zakrivené ústa, rovnaké hnedé oči, rovnakú gaštanovú farbu vlasov. Jeho nos bol širší po otcovi a jej vlasy vlnité po matke, ale rozdiely v ich vzhľade boli nepatrné.

Rory si zasunul palce do vreciek dokonale padnúcich nohavíc ušitých na mieru. „Ale musím ťa varovať, že Didion sa chce rozlúčiť. Pravdepodobne chce povedať viac ako len zbohom...“

Briony zastonala a zaklonila hlavu. „Toto je tvoja vina,“ povedala. „Keby si nepožiadala Cordeliu o ruku, Didionovi by nikdy nič také nenapadlo.“

Rory sa zvalil na jej posteľ. „Skôr by som povedal, že ten nápad dostal, keď si s ním začala chodiť na tie polnočné prechádzky...“

Zalapala po dychu. „Kto ti to povedal? To bolo pred rokom a prechádzanie sa bolo všetko, čo sme robili!“

Rory na ňu veľavravne pozrel. „To ste si nenašli na prechádzky lepší čas?“

Briony si zahryzla do pery. „Dobre, možno sme robili aj niečo viac...“

Rory si zakryl uši. „Prestaň.“

„Ale prisahám, že moja cnosť je nedotknutá.“

Prevalil sa na chrbát a zavrel oči. „Prestaň, prosím ťa.“

Briony sa so smiechom zvalila na druhú stranu posteľe. „Je tu ešte niekto, kto by sa chcel rozlúčiť? Nejakí ďalší nápadníci, o ktorých by som mala vedieť?“ Rozprestrela si sukňu okolo nôh.

Rory sa usmial, no kútiky úst mu rýchlo klesli. „Neviem. Je tu niekto ďalší?“ spýtal sa potichu.

Zadržala dych. „Čo tým myslíš?“

Rory akoby hľadal odpoveď v jej očiach. „Ak to nie je Didion, kto si potom získal tvoju pozornosť?“

„Nikto.“ Odvetila trochu prirýchlo. „Je... je vojna, Rory, ak si si nevšimol. Kto by mal čas na také veci?“

„No, niektorí z nás si čas nájdú celkom ľahko. A po dnešku sa veci môžu zmeniť.“ Posadil sa a prstami sa pohrával s dlhou koženou šnúrkou, ktorú zvyčajne schovával pod košeľou. Strieborný príviesok na jej konci patrila ich matke.

Rory bol vždy taký skromný, keď sa spomenula možnosť víťazstva. Akoby to nebol on, kto mal podľa proroctva zvíťaziť. Akoby tomu sám celkom neveril.

„Áno. Dnes sa môže všetko zmeniť.“ Načiahla sa cez posteľ a chytila ho za ruku. „Chceš si to ešte raz prejsť?“

Pozrel na ňu a prikývol. Uvedomila si, že medzi nimi to bude vždy takéto.

Keď jej otec v prvý deň školy povedal, aby na Roryho dohliadala, nechápala, prečo sa má starať o svoje šesťnásťročné dvojča. Nemal by on dávať pozor na ňu? „Možno bude mať problémy v predmetoch, v ktorých ty vynikáš,“ povedal otec. „Bolo by fajn, keby si bomardské deti nevšímali, že budúci kráľ Evermoru je menej bystrý ako jeho sestra.“

Briony to nechápala, kým neprišli výsledky prvých skúšok. Otec ju začal prosiť, aby si s Rorym vymenila všetky úlohy. Za hodiny a hodiny jej usilovnej práce počas nasledujúcich piatich rokov často zožal úspech jej brat a ona musela zbierať len odrobinky.

Otcovi to neodpustila ani po jeho smrti.

Briony sa zhlboka nadýchla a zohla prsty do dlane, čím do ruky privolala malú fľaštičku naplnenú vodou. Podržala ju pred Rorym. „Toto je voda z jazera. Je to rovnaká voda, aká je v studni na hrade a v studni školy Eversun.“ Briony sťažka preglgla pri pomyslení na tisíce rodín z Eversunu, ktoré našli útočisko v škole na druhom brehu jazera, kým táto vojna neskončí. „Keď budeš chcieť vytvoriť ochranu, nalej si to na ruky a poslednú kvapku si daj na jazyk. Jazero, hrad Claremore a škola sa spoja pod jedným štítom, ktorý bude spojený s tebou.“

Rory si fľaštičku vzal a prikývol. „Len tak mimochodom, generálovi Meersovi sa tento plán nepáči.“

„On tomu nerozumie. Nie je Rosewood,“ povedala Briony.

Rod Rosewoodovcov využíval silnú ochrannú mágiu. Štítý, hranice a ochranné kúzla. Podľa ich otca to bol jeden z hlavných dôvodov, prečo boli predurčení vládnuť. On, ich dedko a všetci muži pred nimi boli v mierových časoch oslavovaní vládcovia. Rory bol za viac ako päťsto rokov prvý Rosewood, ktorý zažil vojnu.

„Generál si cení útočnú mágiu. Je to jeho práca,“ pokračovala Briony. „Ale tvoja práca ako kráľa a Rosewooda je chrániť náš ľud.“

„To, čo z neho zostalo,“ povedal Rory unavene.

Štyri roky vojny ich tlačili stále ďalej na juh, strácali územie a ľudí. Bomard v skutočnosti nechcel pôdu. Nešlo mu ani o zajatcov, ktorých sa zmocnili po ceste, hoci to pre muža, ktorý túžil po moci, bolo vždy plusom. Chcel Roryho. Chcel skončiť s dvojnásobným dedičom.

Briony položila ruku na jeho. „Čoskoro sa to skončí. Dnes je ten deň.“

„A čo ak nie je?“ spýtal sa Rory s prosebným pohľadom.

„Je.“ Hlas Briony odrážal väčšiu silu, než akú v skutočnosti cítila. Uistujúco sa usmiala. „Zatmenie. Všetci vedia, že je dnes. *Keď v noci zasvieti slnko, ten, kto ukončí vojnu...*“

Rory si vytrhol ruku spod jej. „Necituj mi proroctvo. Šesťsto rokov staré nezmysly.“

Vstal a prešiel k oknu, pod ktorým stál jej písací stôl. Briony ho sledovala, ako sa nakláňa nad parapet ako dieťa, ktoré túži hrať sa vonku. Prešla prstami po prikrývke a myslela na staré proroctvo, ktoré Roryho prenasledovalo už štyri roky.

Keď v noci zasvieti slnko, ten, kto ukončí vojnu na tejto zemi, zvíťazí. Bude dvojnásobným dedičom a právoplatným vládcom kontinentu.

Toto proroctvo malo viac ako pol tisícročia. Keď sa nenaplnilo na konci morelandskej občianskej vojny, ktorá rozdelila kontinent na Evermore a Bomard, mnohí naň zabudli. Ale pred štyrmi rokmi, keď vypukol nový konflikt, všetci začali uvažovať, či nie je práve Rory tým dedičom.

Pohľad Briony sklúzol na papiere a korešpondenciu na stole. Ležali tam listy z krajín za morom, v ktorých sa uvádzalo, že nemôžu poslať pomoc, ale že Rosewoodovcom a ich dvoranom s radosťou poskytnú útočisko, stránka *Žurnálu*, ktorá sa každý deň aktualizovala správami z kráľovstva, víťazná reč, ktorú napísala pre Roryho, mapy so všetkými miestami úkrytov Eversunu.

Odkašľala si. „Musíš ju zabiť,“ povedala Briony potichu. „Musí to skončiť. Definitívne.“

Briony ani nevyslovila Mallowovej meno, a predsa v hrudi pocítila závan mrazivého vetra.

Rory zovrel pery. „Viem.“

„Ak nič iné nezaberie, budeš musieť použiť Srdcovú pečať...“

„Viem, Briony,“ povedal tvrdo. Zhlboka sa nadýchol. „Prepáč. Ja... urobím to. S generálom Meersom sme to nacvičovali na...“ Nedopovedal. Briony nechcela vedieť, ktoré malé zvieratká alebo vtáky v okolí Claremoru zmizli.

Srdcová pečať bola v Evermore zakázaná. Zo všetkých srdcových kúziel mala Srdcová pečať, rozdrvenie srdca v hrudi jeho majiteľa, najväčší dopad na kúzelníka. Prvé zabitie človeka zjavilo srdce toho, kto ho zabil, a každé ďalšie zabitie zárez čoraz viac prehlbovalo. Rory sa musel toto zložité kúzlo naučiť, pretože srdcové kúzla používali len Bomardi. Rovnako ako len Eversunci používali kúzla mysle.

Práve túto odlišnosť medzi krajinami využila vo svoj prospech Veronika Mallowová. Bomard sa pod jej vplyvom radikalizoval a ľudia verili, že kúzla mysle Eversuncov sú ovládaním mysle, a nie tým, čím skutočne boli: odlišným zdrojom, z ktorého čerpali kúzla. Je pravda, že niektoré kúzla mysle nemôžu nikdy ovládať kúzelníci srdca a naopak, ale skutočný rozdiel spočíva v zdroji sily. Mágia čerpaná z mysle nevyčerpáva telo, zatiaľ čo mágia zo srdca si vyžaduje väčšiu fyzickú námahu. Čarodejníci srdca sa vždy museli spoliehať na svojich familiárov, zvieracích spoločníkov, aby si udržali silu na dlhodobé používanie mágie.

Alebo ešte horšie.

Pod Mallowovej vplyvom zašli niektorí Bomardi ešte ďalej. Prečo používať zviera, keď môžete použiť človeka? Srdce iného mága vám mohlo dať oveľa viac sily ako srdce zvieraťa. Vytvorenie puta srdca zaručovalo, že vaše vlastné srdce nebude vyčerpané.

Za oknom sa ozvalo zajačanie a v napätom tichu obaja sledovali Veronikinho familiára, ako máva čiernymi krídlami. Posledný drak v známom svete, tvor, ktorého meno sa stratilo v čase, začal za úsvitu krúžiť po oblohe.

Boli časy, keď Briony obyvateľom Bomardu nevyčítala, že nasledujú Mallowovú. Aj ona by možno vložila svoju dôveru do mága, ktorý si dokázal vytvoriť puto s posledným drakom. Nehovoriac o nesmiernej moci, ktorú Mallowová vďaka tomuto putu získala. Mala prístup k schopnostiam, ktoré srdcový mág nikdy nemohol získať od bežného zvieraťa ani od srdcového prameňa. Vďaka putu s drakom mohla Mallowová žiť dva životy, rovnako ako posledný mág, ktorý sa s ním spojil. Dračí pán, ako ho nazývali v historických knihách, žil viac ako stopäťdesiat rokov. A Mallowová nemala vďaka putu s drakom len dlhý život. Bolo všeobecne známe, že vďaka dračej mágii mohla čítať myšlienky, čo bola vlastnosť doteraz známa len medzi najskúsenejšími mágmi mysle.

Sledovali draka, ako sa kľže po oblohe, až kým znovu nezmizol nad oceánom.

Briony opäť sústredila pozornosť na Roryho, ktorý sa otočil chrbtom k oknu. Pozeral na ňu s rovnakým výrazom ako v detstve, akoby od nej čakal odpoveď na učiteľovu otázku.

„Veríš, že proroctvo sa týka mňa? Naozaj, Briony?“

Briony stála nehybne a bez zaváhania odpovedala: „Áno.“

Rory sledoval, či neváha, ale ona nedala nič najavo.

Keď sa ozvalo klopanie na dvere, Briony nadskočila.

Rory si vzdychol. „To bude Didion.“

Jej pery sa stiahli do zamračeného výrazu.

Rory sa zasmial. „Nebud' naňho zlá!“ povedal. „Čo ak dnes zomrie?“

„Nehovor také veci!“

„Je to pravda.“ Rory prešiel k dverám a otvoril. „Však, Did?“ Didion stál vo dverách s rozpačitým výrazom.

„Čo je pravda?“ spýtal sa a pozrel na Briony a Roryho spod svojich rozstrapatených tmavých vlasov.

„Že dnes môžeš zomrieť,“ povedal Rory jednoducho.

„Ach. Áno. Je to veľmi smutné.“

Briony prevrátila oči a posadila sa. „Som rada, že máte taký realistický pohľad na veci.“

Didion sa usmial a odkašlal si.

Rory tleskol rukami. „Musím nájsť Cordeliu. Môžem vás tu nechať bez dozoru?“

Briony otvorila ústa, aby protestovala, ale Rory už bol na pol-cestě k dverám.

„Boli sme sami už mnohokrát,“ povedal Didion so smiechom.

Rory sa chytil rámu dverí a otočil sa späť do izby. „Ak budeš hovoriť také veci, tak dnes zomrieš celkom určite.“

Briony zapíšťala a Didionovu olivovú plet zalial rumenec.

„Ako keby si sa ty práve nechystal byť *bez dozoru!*“ zakričala Briony, chytila jeden z vankúšov a hodila ho bratovi do hlavy. Rory ho pohybom zápästia vo vzduchu rozkrojil na polovicu. Rory zmizol z izby v oblaku páperia, ktoré sa spustilo z vankúša.

Briony zastonala, otočila dlane k hrudi, kúzlom pozbierala pierka a premiestnila ich do koša.

Keď bola izba opäť uprataná, s Didionom osamela prvýkrát za celý rok. Poobzeral sa po jej izbe. Prezrel si jej stôl a obrazy na stenách.

„Je ti tu dobre?“ spýtal sa a zdvihol obočie.

„Páči sa mi tu, no chýba mi palác v Biltmore, ale čo sa dá robiť?“ Pokrčila plecami, no hneď sa cítila veľmi trápne. *Čo sa dá robiť* – ako keby stratili pobrežný palác v pokri namiesto obliehania.

Pohľad upriamil na šálku čaju vedľa jej kníh. Na tú istú šálku, z ktorej ešte pred desiatimi minútami manipulovala paru, aby si pripomenula spomienku na iného chlapca. Ukazovákom prešiel

ponad povrch tekutiny a opäť ju zahrial. Keď jej ju podal, zo šálky opäť stúpala para.

„Nech sa páči,“ povedal s plachým úsmevom.

Briony sa snažila skryť nepohodlie, keď vzala šálku a on si sadol vedľa nej na matrac.

„Už je to dávno, čo sme boli sami,“ povedal Didion.

Briony prikývla. Bol to jej nápad. Keď stres z taktických porád a napätie v hradných múroch boli neúnosné, s Didionom zvykli chodiť na večerné prechádzky k prístavu neďaleko biltmorského paláca, kde na chvíľu unikli zvedavým očiam a ušiam. Didion počúval o jej frustrácii zo stratégií generála Meersa a prechádzky čoskoro obohatili o jemné bozky, ako keď boli v škole. A potom sa z bozkov stali dotyky pod oblečením.

Didion bol nežný a trpezlivý. Zdalo sa, že jeho ruky strávil hodiny hľadaním toho správneho miesta medzi jej stehnami, a keď ho raz našiel, rýchlo ho stratil, ale Briony sa len usmiala, keď sa jej spýtal, či sa jej to páčilo. Možno v tom malo byť viac... potešenia. Teda v to Briony dúfala. Možno sú tieto veci jednoduchšie, keď sa robia v posteli, ale ona odmietla pustiť Didiona do svojej postele. Ako sestra kráľa už Didionovi dovolila veľa vecí, ktoré by mal mať umožnené len manžel.

A rovnako bol jej nápad, aby si po úteku z biltmorského paláca dali pauzu, hoci Didion bol pohodlnou voľbou. Bezpečný. Milý. Jej otec by bol šťastný, keby sa vydala za Didiona Winchestera. Aj jej brat. Briony sa často zamýšľala, prečo nechce pohodlný, bezpečný a milý život.

„Chcel by som ťa poprosiť o láskavosť,“ povedal a sklopil pohľad k svojim rukám.

Briony sa napila, aby získala trochu času, a sledovala, ako sa nervózne hrá s prstami.

„Akú?“

„Mohol by som si dnes vziať na front tvoju brošňu?“

Jej prsty sa načiahli po striebornej brošni. „Patrí mojej matke,“ povedala rýchlo, ignorujúc použitie prítomného času. „Nikdy som ju nedala dolu. Nemôžem sa s ňou rozlúčiť, prepáč.“

„Nie, samozrejme, jasné,“ zajakal sa. „Tak potom nie brošňu. Možno prameň vlasov?“

„Tie... tiež patria mojej mame,“ odvetila trápne. Briony sa vo svojich dvadsiatich piatich rokoch ohromne podobala na portréty svojej matky, ktorá v rovnakom veku zomrela pri pôrode jej a jej brata. „Ja ne...“ Briony si odkašľala. „Je to nutné? Nemôžem ti len zaželať všetko dobré? Tebe aj môjmu bratovi?“

Prikývol a jemne sa začervenal. „To stačí. Len som dúfal... No, keby som vedel, že mám niekoho, kto na mňa doma čaká...“

„Doma?“ zasmiala sa. „Budete sotva kilometer ďaleko...“

„Snažím sa to spýtať formálne a ty mi to veľmi sťažuješ.“ Prešiel si rukou po tmavých vlasoch.

„Nie je sa na čo pýtať,“ povedala rázne. „Kým sa táto vojna neskončí, nevieme, či nebudem potrebná inde.“

Hodil na ňu ostrý pohľad. „Myslíš mierovú zmluvu spečatenú zásnubami? To by ti Rory neurobil.“

„Nebude mať na výber! Štyri roky nemyslel na nič iné ako na bojové taktiky, ale po dnešku bude musieť uvažovať ako kráľ Evermoru.“ Odložila šálku s čajom a spomenula si na chlapca v pare. „Medzi Bomardom a Evermorom bolo veľa sobášov, ktoré priniesli mier.“

„Nehovor to tak nadšene,“ zamumlal Didion.

Briony prudko zdvihla hlavu. „Čo?“

Zavzdychal a vstal z jej postele. „Briony, prosím, povedz mi, že budeš šťastná, ak prežijem dnešný deň. To je všetko, o čo ťa prosím.“

„Samozrejme, že budem šťastná, ak prežiješ dnešný deň...“

„Úžasné. Ďakujem,“ povedal. A skôr ako stihla vysloviť ďalšiu vetu, už bol za dverami a zavrel ich za sebou s tichým cvaknutím.

Zastonala a klesla späť na posteľ. Nechcela byť úmyselne vyhýbavá. Okrem dvoch sesterníc bola jedinou ženou z rodu Rosewoodovcov, ktorú mohli vymeniť za mier prostredníctvom dohodnutého politického manželstva. Rory si túto myšlienku pravdepodobne nedokázal udržať v hlave, ale politické man-

želstvo by po dnešnom dni výrazne pomohlo obnoviť dôveru. V Bomarde bolo mnoho rodín, ktoré neboli krvilačné a netúžili po pomste. Manželstvo medzi ňou a mladým Bomardom nemuselo hneď znamenať život plný utrpenia.

S niektorými z nich chodila do školy a síce Eversuncami pohŕdali, neboli voči nim otvorene nenávistní. Finn Raquin s tmavou pletou a ešte tmavšími očami bol sám napoly Eversunec. Jeho rodičia uzavreli jedno z takýchto výhodných manželstiev. Patriarcha rodu Raquinovcov bol štrnásty v poradí na bomardský trón. Finn bol darebák, ale nebol zlý.

Na druhej strane, zlo malo tvár v podobe Canninga Trowa. S očami posadenými nezvyčajne ďaleko od seba a nezdravo bleudou pletou bol Canning hrozivý už na pohľad a jeho duša to odzrkadľovala. Všetci vedeli, že sa mu v tmavých chodbách školy treba vyhýbať. Jediný dôvod, prečo sa správal, ako keby mu to tam patrilo, bol ten, že mu to tam naozaj patrilo. Jeho matka bola tretia v poradí na trón a rodina jeho otca vlastnila celú horu, do ktorej bola škola vytesaná.

Niekoľko mladých mužov ako Lorne Vult či Liam Quill bolo zas krutých len vtedy, keď sa im to hodilo, hoci sa hovorilo, že Liam Quill sa viac zaujíma o Lorneho a Finna ako o rozšírenie svojej rodiny, hoci bol šiestym v poradí.

A potom tu bol ešte jeden tvrdý oriešok. Väčšinou chladný ako ľadová kryha, ale v tých najnečakanejších momentoch sa roztopil. Mal silné paže, nečitateľný pohľad, drzý úsmev a ostrý jazyk. V jej hrudi vzbudzoval rovnako veľký strach a neistotu ako aj túžbu.

Briony potlačila svoje myšlienky. Nemalo zmysel zaoberať sa takými vecami. Pozrela na svoju šálku. Čaj opäť vychladol. Para bola fuč.

* * *

O pár hodín neskôr stála Briony na nádvorí hradu a sledovala, ako jej brat bozkáva na rozlúčku jej najlepšiu priateľku. Cordeľia objala Roryho okolo pliec oveľa nežnejšie, ako sa považovalo

za slušné, ale v týchto temných dňoch sa málokto zaoberal slušnosťou.

„Nechutné,“ ozval sa hlas po jej lavici.

Briony sa usmiala na svoju sesternicu Finolu. Tá si natáhala rukavice a s hravým výrazom na tvári sa pozerala na Roryho a Cordeliu, ktorí si prejavovali náklonnosť.

Briony sa zasmiala. „Jedného dňa to budeš ty, vieš o tom?“

„Nie, ak tomu budem môcť zabrániť,“ povedala Finola a žmurkla na ňu. Prehodila si blond vrkoč cez plece. „Uvidíme sa, keď to skončí, dobre?“

Briony prikývla. Finola prebehla do rohu nádvorja, jediného miesta v hrade, odkiaľ sa dalo odísť portálom. Briony sa jej túžila spýtať, kam ide, ale na svoje veľké sklamanie k takým informáciám nemala prístup.

Generál Billium Meers po jej pravici ticho hovoril s Annou Wevinovou, osobnou strážkyňou Briony. Anna bola v skutočnosti jediná žena okrem Finoly, ku ktorej generál Meers prejavoval akúkoľvek úctu. Briony také šťastie nemala, keď sedávala na strategických poradách, ktoré sa vždy zvrhli na hádky. Generál uprednostňoval v útokoch agresiu až do bodu bezohľadného riskovania a Briony vždy rýchlo pripomínala Rorymu, aby nezabúdala na obranu, štíty a ochranu ľudí. V priebehu posledných dvoch rokov generál Meers presvedčil Roryho, že z opatrnosti a pre efektívnosť by sa na vojenských strategických poradách mali zúčastňovať len najdôležitejší poradcovia, a tak Briony vylúčili. Rory ju začal informovať súkromne. Mohol ju menovať za poradkyňu, ale neurobil to, a ona by mu to ani nenavrhol.

Anna zasalutovala generálovi a postavila sa tri kroky za Brionu, tak ako to robila celý život. Generál Meers Briony letmo kývol hlavou a ona mu odpovedala pohľadom.

No generálov syn nemohol byť od svojho otca odlišnejší.

Sammy Meers s gaštanovohnedými vlasmi, ružovou pletou a veselými modrými očami zastal pred Brionu. Hlboko sa uklonil a chytil jej ruku, skôr ako ju stihla stiahnuť.

„Slečna Briony Rosewoodová,“ povedal nahlas, „hoci mi dnes ponúkate svoju priazeň, nemôžem ju prijať.“

Briony stiahla ruku. „Prestaň!“ zasyčala a začervenala sa, keď zbadala, ako Didion prevracia oči nad Sammyho teatrálnosťou.

„Viem, že chcete, aby som vás po návrate požiadal o ruku,“ pokračoval Sammy a kričal tak, že ho počul celý dvor, „ale moje srdce patrí inej.“

Sammy zamieril zamilovaný pohľad cez rameno Briony na Annu, ktorá bola o dvadsať rokov staršia, a hlboko sa uklonil.

„Prosím, odstúp od princeznej,“ povedala Anna sucho.

„Milujem toto naše decentné flirtovanie,“ povedal Sammy a mykol obočím. Mrkol na Briony a zamieril k vojakom pred bránami. Zdvihol vlajku Eversunu s fialovou ružou, erbom jej rodiny, ktorý dominoval na bielom pozadí.

Briony sa pozrela cez nádvorie na uvoľnené tváre a ľudí v nútených rozhovoroch. Vo vzduchu bolo cítiť vzrušenie – pocit, že toto je ten prorokovaný deň a že vojna trvajúca dlhé štyri roky po smrti ich otca, kráľa Jacquela, sa čoskoro skončí. A keď sa Rory preukáže ako dedič spomenutý v proroctve, jeho vláda sa rozšíri na obe kráľovstvá.

Briony sa snažila cítiť rovnakú pohodu, snažila sa uvoľniť. Mesiac sa pomaly približoval k slnku, ako bolo predpovedané. Vravu prehlušil dračí rev. Všetci pokračovali v rozhovoroch, objímali sa a pripíjali si.

Keď nastal čas, aby vojaci odišli, Rory k nej pristúpil, aby ju objal.

„Nie,“ povedala. „To nie je potrebné.“

Spustil ruky a zamračil sa na ňu. „Briony.“

„Uvidíme sa o pár hodín,“ povedala odhodlane. „Všetko ostatné, čo si povieme, je zbytočné.“

Dotkol sa jej čela svojím čelom. „Uvidíme sa čoskoro, Biney.“

„Pripravím nám hostinu, Worry.“

Na prezývku z detských čias zareagoval mrknutím a otočil sa k svojmu koňovi, pripravený vyvieť svojich mužov z nádvorja.

Kým ho Didion nasledoval, ešte raz sa obzrel na Briony.

Anna pristúpila k Briony. „Nemohla si sa s tým chudákom Didionom ani rozlúčiť?“

Cordelia si odfrkla.

To Briony naštvalo. „Ako som povedala, nie je to potrebné,“ odvetila a prekrížila si ruky na hrudi. „Do večera budú doma.“

Hradné brány sa za vojakmi zavreli a Briony sa otočila, aby ich zaviedla na balkón, kde mohli čakať a sledovať, čo sa deje.

Svet na okamih zhasol, ako keby niečo zakrylo slnko. Briony sa otočila, či nezačalo zatmenie.

Nad hradom mávali krídla čierneho draka, ktorý sa ich nemohol dotknúť vďaka Roryho ochrannému kúzlu.

Tvor zareval a Briony to pocítila až v kostiach.

3. kapitola

Briony išlo vyskočiť srdce z hrude. Zbehla po schodoch z vonkajšieho balkóna tak rýchlo, že sa ani nestihla zamyslieť, či by nemala byť v týchto chvíľach potichu. Cordeliin ťažký dych bol len tri kroky za ňou, keď prišli k otvorenej arkádovej chodbe na štvrtom poschodí.

Preletela oblúkom a zastavila sa pri ďalšom, odkiaľ sa pozrela na jazero. Oblak prachu a kostí sa vznášal preč a mesiac už opustil slnko. Po drakovi nebolo ani stopy. Pozrela sa dole na nádvorie a v žilách jej stuhla krv.

Bránami prúdili muži v tmavomodrých kabátoch a ako rieka sa rozlievali do ďalších prítokov.

Mallowovovej mužom sa podarilo preniknúť dovnútra.

Cordelia pri tom pohľade zalapala po dychu. Niektorí Bomardi bojovali s malým počtom strážcov a sluhov, ktorí zostali v hrade, ale ďalší bežali priamo dovnútra, ako keby ich úloha bola jasná a jednoduchá: dobytie vlajky.

Aj z diaľky tridsať metrov Briony videla muža v modrom kabáte, ako seká prstami vo vzduchu, a slúžku, ktorá sa vzápätí chytila za krk a krvácajúc padala.

Briony napadlo, či to nebola Sofia, jej osobná slúžka.

V jej mysli sa vytvorila bariéra. Kým Cordelia vedľa nej vzly-

kala, Briony postavila medzi svojím mozgom a očami stenu, ktorá jej nedovolila plakať. A možno to bola hrča v hrdle, ktorá bránila interakcii medzi jej telom a mozgom.

Sledovala, ako ten istý muž útočí na jedného z komorníkov. Naklonila sa cez parapet a natiahla ruku k soche Vindecciho, otca myšlovej mágie, na najvyššej veži. Sekla rukou, nechala mágiu nasledovať jej príkaz. Sledovala, ako svätý filozof sklzol zo svojho miesta. Keď padal, zatlieskala dlaňami. Mramorová socha explodovala. Nasmerovala veľký kus k mužovi práve v okamihu, keď sa chystal podrezať komorníka. Kameň ho zasiahol do ramena. Vykrikol a v bolesti zaklonil hlavu.

Briony ho spoznala. Reighven. Jeden z Mallowovej najkruťejších vojakov, ktorý sa o Briony osobne zaujímal odo dňa, keď začala vojna v škole v Bomarde. Jeho tvár ju prenasledovala v mnohých nočných morách.

Ostatné kamenné úlomky dopadli okolo neho, pričom niektoré si našli cestu k iným modrým kabátom. Muži zastavili svoj útok na personál a prestali prúdiť dovnútra. A potom sa päťdesiat párov očí obrátilo nahor.

Briony stiahla Cordeliu dozadu príliš neskoro. Vedeli, kde ich nájst.

Chytila Cordeliu za ruku a utekala. Museli sa dostať preč z tohto poschodia, z tejto strany paláca.

Preplietala sa bludiskom chodieb služobníctva, na ktoré mala len hmlisté spomienky. Vybehli po krátkom schodisku, prešli kuchyne a potom zbehli späť do chodby pri jazere. Niekde tam bolo skryté úzke schodisko pre sluhov, aby mohli rýchlo prechádzať medzi poschodiami. Musela si len spomenúť, za ktorou stenou sa nachádza. Prebehli okolo toľkých miest, kde ona a Rory kedysi pobehovali ako splašené kone a učili sa kúzla určené pre staršie deti. Pri pomyslení na svojho brata sa jej v hrdle vytvorila hrča.

Kde je jeho telo?

Prečo sa proroctvo nenaplnilo?

Prečo mu dovolila mysliť si, že je neporaziteľný?

Pred nimi, spoza dverí, ku ktorým bežali, sa ozval rachot. Zvuk explodujúceho kameňa a dreva. Briony a Cordelia sa prudko zastavili. Mozog Briony pracoval na plné obrátky. To bol smer, ktorým išli. To bol jediný smer, ktorým vedela, že má ísť.

A potom to bola Cordelia, kto ťahal Briony. Nasledovala kroky svojej priateľky, skočila do výklenku a skryla sa do skrine na posteľnú bielizeň.

Ich dych sa im zdal ohlušujúci.

To bolo jediné, na čo Briony dokázala myslieť, keď sa dvere na schodisku rozleteli a muži, ktorí sa dostali do hradu ako prví, vtrhli do chodby.

Chytila sa vlákna mágie vo svojej mysli a potiahla zaň, aby prinútila svoje srdce spomaliť. Zovrela Cordelii zápästie a palcom jej prešla po žile, čím spomalila aj jej srdce.

Keď ich dýchanie stíchlo, počula len dupot topánok na kameni.

„Vezmi Gainsa a skontroluj každú izbu. Obkľúčte ich.“

Briony z toho hlasu sťažka preglgla. Bol hrubý a chrapľavý a patrila Casparovi Quillovi. Vtedy si uvedomila niečo strašné.

Bomardi sa dostali do hradu jej otca... tí istí muži, ktorí sledovali, ako umiera jej brat...

Muži, ktorí lovili Eversuncov...

Boli to muži, ktorí jej kedysi dvorili. Muži, ktorých zdravila na štátnych večeriach. Muži, ktorí potriasali rukou jej otcovi len pár týždňov predtým, ako Mallowová sadla na trón a zabila ho.

Pravdepodobne ich všetkých poznala.

Liam Quill a Larissa Gainsová – dvaja Bomardi, s ktorými chodila päť rokov do školy. Pred skriňou, v ktorej sa skrývali, boli ich otcovia.

Napadlo jej, či si oni niekedy dokázali predstaviť, že ich vlastné deti sa budú takto skrývať pred jej otcom.

Načúvala, ako sa dva páry krokov vzdialili po chodbe. Vpravo rozoznala zvuky rozbíjania izby. Tam bola pravdepodobne obývačka sluhov...

V ušiach jej zaznel výkrik. „Nie! Prosím! Prosím, som len slúžka!“

Cordelia zalapala po dychu a Briony pritlačila prsty na jej zápästie, aby udržala ich srdcový tep a tiché dýchanie.

Dievča znova vykričlo a ozval sa rachot.

„Spia hore! Na piatom poschodí!“ zakričala.

Briony si zahryzla do pery. Klamstvo. Všetky hlavné izby boli na treťom poschodí.

„Možno nehľadáme ich spálne,“ povedal hlboký hlas pre-kypujúci zlostou. Bol to Gains. „Myslíš, že máme pár minút na rozptýlenie?“

Jeho partner odvetil: „Aký má zmysel vyplieniť to tu, keď si nemôžeme nikoho vziať?“

Slúžka zakričala. Ozval sa zvuk tela narážajúceho do steny a trhanie oblečenia.

A Briony bola vonku zo skrine skôr, ako na ňu Cordelia stihla upriať prosebný pohľad.

Keď vybehla von, dvere skrine narazili do kamenného múru.

Vyklzla do chodby a otočila sa, aby sa pozrela do izby.

Celé telo jej zaplavil adrenalin. Dych jej rozochvel hruď, keď uvidela mladú ženu na malej pohovke a dvoch mužov, ktorí sa nad ňou týčili. Briony siahla svojou mágiou po dverách skrine, z ktorých práve vystupovala Cordelia. Dvere s prasknutím vyskočili z pántov a leteli smerom k nej. Drevo sa rozštiepilo a Briony zdvihla ruky, aby nasmerovala dva kusy do vzduchu. Tlačila ich svojou mágiou a ostré drevo vletelo do obývacej izby.

Obaja muži vykričli od bolesti, keď im drevené kolíky pre-bodli stehná.

Cordelia otočila zápästia, aby zdvihla do vzduchu ďalšie dva ostré kusy. Muži vypúľili oči, keď Cordelia zatlačila a tentoraz drevo vrhla smerom k ich hrudiam.

Gains mávol rukou a úlomok dreva zmenil smer, ale jeho partner schytil kolík do ramena. Než sa Gains stihol pomstiť, slúžka vyskočila z pohovky a zamávala mu nad hlavou hrubým svet-nikom z bočného stolíka. Gains sa zapotácal a Cordelia zdvihla

posledný kúsok rozbitých dverí do vzduchu a tentoraz ho posla-
la smerom k jeho bruchu.

Zvuk prebodnutia orgánov bude Briony ešte dlho strašiť
v snoch.

Slúžka vybehla z izby, chytila Briony a Cordeliu za ruky a ťa-
hala ich.

„Máme tu priechod! Musíte ísť!“ povedala so silným prízvukom.

„Ten som sa snažila nájsť,“ povedala Briony a obzrela sa späť, aby sa uistila, že muži sú na zemi. Gains bol nažive a krútil sa od bolesti, ale aspoň to spomalilo jeho pohyb. A ten druhý... nebola si istá.

Nasledovali dievča cez kamennú stenu, ktorá zmizla, keď na ňu zatlačili, a zrazu sa Briony zapotácala na mokrých schodoch. Cordelia im pohybom prstov zasvietila na cestu. Guľa svetla, ktorú vyčarovala, vrhala tieň na slúžkine bledoryšavé vlasy.

V tej chvíli ju Briony spoznala. V hlave jej vírili myšlienky, striedali sa s každým kamenným schodom. Táto slúžka bola u nich len pár mesiacov. Prišla aj s bratom zo Shurtarthu. Jej brat sa deň predtým prihlásil ako dobrovoľník do Roryho armády, jediný Shurtarthan bez kúzelných schopností, ktorý bol ochotný tak urobiť.

Jej myseľ sa znovu sústredila na prítomnosť, keď sa schodisko začalo stáčať. Slúžka zastala pri dverách naspodku.

„Toto je tretie poschodie. Je tu ďalšia chodba vedúca na druhé poschodie...“

„Za portrétom mojej matky. Teraz si spomínam,“ povedala Briony. „Musíme si pohnúť.“

Slúžka prikývla a Briony pohybom zápästia odstránila mramorové dvere. Pozrela sa na obe strany a potom vykročila.

Vo veľkej sále nikoho nenašli, ale niekto podpálil vľajku Evermoru. Tkanina plápolala a padala na podlahu. Ruža jej rodiny zhorela na popol. Slúžka ich rýchlo zaviedla do portrétovej galérie a Briony bez váhania odtiahla jednu stranu portréту svojej matky s tmavými očami a ostrou čelustou, ktorú Briony po nej

nezdedila. Držala rám portrétu otvorený ako dvere a slúžka vošla ako prvá, nasledovaná Cordeliou.

Briony sa otočila, aby za nimi zavrela rám, počúvala kroky ostatných žien schádzajúcich po schodoch a...

BUM!

Výbuch otriasol kameňmi pod jej nohami. Briony sa zaprela medzi dve steny chodby, keď sa Cordelia o niekoľko schodov nižšie otočila a oči jej zasvietili v tme.

A potom sa zrútil strop a Cordelia zmizla Briony pred očami.

4. kapitola

Briony sa stihla stiahnuť z chodby, skôr než ju zavalilo. Padla na zem a srdce jej bilo ako o život. Za ňou sa vzniesol oblak prachu a trosiek a ona pomyslela na Roryho, ktorý bol vnútri podobného sivého oblaku.

Bola Cordelia vnútri tohto?

Vrhla sa dopredu a pomocou mágie odstránila kamene.

„Cordelia!“ zavolala a vdýchla prach do pľúc.

Za chrptom počula, ako sa obrazy zosúvajú zo stien, všetko sa otriasalo. Hrad sa už nemohol bez Roryho ochranného kúzla brániť skaze. Kúzlo v jeho kameňoch vyprchalo a hrad sa okolo nich rozpadal.

Z trosiek sa neozvala žiadna odpoveď a práve keď sa chystala sústrediť svoj sluch na jednu oblasť, do uší jej doľahol dupot ťažkých topánok.

Ležala na podlahe portrétovej galérie, hocikomu na očiach, so zavaleným schodiskom pred sebou.

Vyskočila na nohy a rozbehla sa. Prebehla okolo jedálne, z chodby sa ozýval ženský krik. Zamierila k veľkému schodisku. Netušila, akou inou cestou sa vydať.

Zabočila za roh a zakopla. Na vrchole schodiska ležala Anna. S otvorenými, ale prázdnyimi očami. Briony v sebe

udusila bolesť a pokúsila sa obísť ju, aby mohla pokračovať v ceste dole.

Ďalšia explózia otriasla stenami a Briony sa ledva udržala na nohách, keď sa zem opäť zatriasla. Keď nadobudla rovnováhu, znovu sa pozrela na Annino telo.

Prečo Anna schádzala po týchto schodoch? Mala ísť druhou stranou hradu.

Touto cestou by sa nedostala nikam inam len do spálň.

Odrazu jej myslou ako blesk preletela myšlienka. Spomenula si na dokumenty na svojom stole. Tajnú korešpondenciu z krajín, ktoré im poskytlí útočisko. Zoznam bezpečných miest po celom kontinente, kde sa zhromažďovali generálovi špióni.

Naspodku schodiska sa objavili štyri modré kabáty, ktoré sa vydali nahor. Ešte ju nezbadali. Pokračovala ďalej a rozbehla sa po chodbe doprava.

Jej jediným plánom bolo dostať sa k tým papierom. V tejto časti hradu nebol žiadny iný východ. Musela skontrolovať vonkajšiu stenu, či po nej bude možné zliezť dole.

Prebehla cez predsieň do svojej spálne a jej mágia za ňou zabuchla oboje dvere. Pošúchala si dlane o seba a papiere na jej stole sa zapálili.

Odrazu cez steny začula, ako sa v susednej izbe otvorili dvere.

Briony zamrzla na mieste a rýchlo premýšľala. Už nemohla odísť tadiaľ, kadiaľ prišla.

Prebehla k oknu a pozrela sa dole. Pod oknom hliadkovalo päť Mallowovej mužov. Vedela by ich zneškodniť, než by zliezla dole. No musela to urobiť premyslene.

Rozhliadla sa po svojej komnate. Potrebovala sa niekde schovať. Kúpeľňa bola na ukrytie príliš prázdna. Truhlica pri nohách postele by zas bola najzrejmejším miestom. Bežala ku skrini, aj keď vedela, že je to hlúpe, ale aspoň jej to poskytne čas na kúzo.

Splývacie kúzo je skutočne ťažké, ale za posledné štyri roky, kým jej brat bojoval, sa ho naučila dokonale. Na oklamanie cudzieho oka bola potrebná sústredená mysl'ová mágia.

Vstúpila do skrine a odsunula svoje šaty. Zatvorila dvere a zavrela oči, vizualizovala si niť mágie za svojím čelom. Natiahla prsty, začala kúzliť a predstavila si, že je neviditeľná, že splýva s farbami skrine. Letmý pohľad do skrine by nič neodhalil, pokiaľ by si dokázala udržať koncentráciu.

Dvere spálne sa rozleteli, narazili do kamenného múru a Briony cez škáru v skrini sledovala, ako dovnútra vbehol muž a zastavil sa.

Srdce jej zastalo a z úst jej unikol výdych. A jej kúzlo splývania zmizlo.

Zdalo sa, že je vyšší. Pod čiernou košeľou a dokonale sadnúcou vestou sa na jeho dlhých, bledých končatinách črtali výrazné svaly. Jeho pás sa zužoval do čiernych nohavíc presne tým frustrujúcim spôsobom, ktorý toľko rokov priťahoval jej pohľad.

Sledovala, ako sa otáča a pohľadom skúma každú časť jej spálne. Izby, o ktorej si myslela, že ju nikdy neuvidí.

A kým sa zorientoval, ona sa znovu sústredila na kúzlo splývania a pevne sa držala imaginárnej nite medzi očami, kým jej fyzická podoba nezmizla.

Cez štrbinu vo dverách sledovala, ako sa priblížil k stolu, kde sa papiere menili na popol. Bez toho, aby sa na ne ešte raz pozrel, bežal do kúpeľne. Rýchlo sa vrátil a potom rozdrapil veko truhlice pri nohách postele.

Prebehlo ňou malé chvenie spokojnosti. Presne tak. To boli dve najľahšie miesta.

Ale potom bežal ku skrini a ona sa sústredila na kúzlo a zadržala dych.

Otvoril dvere a Briony sa ocitla zoči-voči Tovenovi Hearstovi.

Oči, ktoré, ako si pred rokmi uvedomila, neboli úplne sivé, ale mali v sebe aj modré škvrnky, hľadeli priamo na ňu.

Mala vysloviť ďalšie kúzlo, aby upokojila svoj srdcový tep. Musel ho predsa počuť.

Vlasy mu padali do čela, jemné a také bledé, že sivá farba bola takmer strieborná.

Keď ho videla naposledy, lovil ju v lese a zabíjal ľudí, ktorí mu stáli v ceste.

Z jeho blízkosti sa roztriasla. Nahovárala si, že je to strach. Urobil krok vpred a pozeral sa naľavo a napravo.

Vďaka vyvýšenej podlahe skrine bola vyššia, takže bola takmer rovnako vysoká ako on, a keby sa ešte viac naklonil, dotkol by sa jej perami.

Keď sa odtiahla, tváril sa, akoby sa snažil na niečo spomenúť. Znova sa zahľadel do skrine a natiahol ruku pred seba.

Briony sa zachvela.

To je koniec.

A potom jeho prsty skĺzli po zelených šatách po jej lavici.

Šatách, ktoré nemala na sebe už mnoho rokov.

„Toven.“

Obaja nadskočili.

Toven sa odtiahol, rukou takmer zavadil o jej telo.

Vo dverách stál Finn Raquin, jeho najlepší priateľ.

„Musíme ísť,“ povedal Finn. Jeho hrud' sa rýchlo dvíhala a klesala.

„Mallowová vie, že si tu.“

Toven prešiel k stolu Briony, aby sa pozrel von oknom.

„Toven,“ zopakoval Finn. Prešiel si rukou po tvári. „Nerob to.“

Sledovala, ako sa Tovenove bledé prsty dotkli niečoho na jej stole. Šálky z toho rána.

„Ešte to neodvolali,“ povedal Toven. Jeho hlboký barytón jej vždy dunel v žalúdku, keď prehovoril. „Ešte je čas.“

Vybehol z izby a Finn vzdychol a nasledoval ho.

Briony nedokázala myslieť. Počúvala ich vzdalujúce sa kroky. Zrušila kúzllo splývania a zhlboka sa nadýchla.

Do nosa jej uderla vôňa mäty a korenín.

Vyliezla zo skrine a bežala k dverám svojej izby, aby sa pozrela von. Finn mizol v diaľke chodby tesne za Tovenom.

Ešte je čas. Na čo? Zjavne niečo hľadal. Spomenula si na truhlicu pri nohách svojej postele a na skriňu. Hľadal niekoho.

Bolo to, akoby sa ponorila do studeného kúpeľa.

Hľadal ju.

Toven Hearst ju znova lovil. Rovnako ako ostatní.

Vždy vedela, že pre neho má menšiu hodnotu ako smietka na topánke. Všetci z Evermoru. Ale dúfala, že dnes nebude v prvej línii.

Videl, ako zomrel jej brat? Bude sa tešiť, ak ju chytí?

Briony sa zhlboka nadýchla a otočila sa, aby prešla na druhý koniec hradu.

A narazila do niečej hrude.

Zalapala po dychu a akási ruka ju objala okolo krku. Mala jednu sekundu na to, aby spoznala víťazný úsmev na Gainsovej tvári, než ju zakľal. Zatvorila oči a všetko zahalila tma.

5. kapitola

Pred ôsmimi rokmi

Zdalo sa, že Briony si zvykala na chlad v Bomarde dlhšie ako ostatní. Keď mladí ľudia z Evermoru prišli na jar na svoj prvý rok spoločného vzdelávania, Briony predpokladala, že jar znamená teplý vánok a sviežu vôňu stromov. Taká bola jar v Evermore.

V Bomarde bola jar len koncom zimy. Sneh sa ešte topil a ľudia stále nosili ťažké kožuchy. A vonkajšie aktivity boli dosť obmedzené. Briony a Rory navštívili Bomard so svojím otcom už mnohokrát predtým v rámci oficiálnych štátnických povinností, ale nikdy nie tak ďaleko na severe. A tam sa nachádzala, vytesaná do úbočia pohoria, ktoré chránilo Bomard pred ríšami za morom, škola zakrytá snehom.

Briony túžila po teplom vánku v Evermore. Pritiahla si plášť bližšie k telu a poklepala si prstami po tvári, aby si mágiou zahriala krv pod kožou.

„Opatrne,“ povedal Rory a posadil sa za ňu pri spoločnom raňajkovom stole. „Videl som, ako to minulý týždeň skúšal Simon Leatherby, a nakoniec dostal horúčku.“

„Som opatrná,“ povedala a zuby sa jej klepali. Túžobne pozrela na dohasínajúci oheň. „Myslíš, že sa s nami zahrávajú? Dávajú dedičovi Eversunu len tri polená denne?“

Rory sediaci oproti nej chytil svoju teplú šálku čaju. „Áno. Myslím, že dúfajú, že sa pobavia na našej slabosti. Možno chcú, aby sme ich prosíkali.“

Briony prevrátila oči. „No, nesmieme na to na budúci rok, keď budeme u nás doma, zabudnúť. Mohli by sme im pozvárať všetky okná, aby sa poriadne zapotili.“

Súčasťou zmluvy, ktorá už päťsto rokov udržovala mier medzi Evermorom a Bomardom, bolo, že mládež oboch krajín bude počas posledných piatich rokov svojho vzdelávania študovať spoločne, striedavo v oboch krajinách. Nasledujúci rok mali Bomardi študovať pri jazerách mierneho pásma v Evermore, ale ten rok bol na rade Bomard.

Hoci medzi tými, ktorí praktizovali myslovú mágiu, a tými, ktorí praktizovali srdcovú mágiu, určite existovala priepasť, základné princípy boli veľmi podobné. Rozdiel bol v zdroji sily a spojení s ňou. Pre srdcového mága začínalo zdvihnutie kameňa do vzduchu v svaloch. Pre myslového mága to začínalo v zdroji pohybu, v mozgu. Kúznici srdca cítili pulzujúcu žilu mágie vo svojej hrudi, zatiaľ čo kúznici mysle cítili nič medzi očami, ktorá spájala ich myseľ s vonkajším svetom.

Briony vždy učili, že mágia mysle Eversunu je vyspelou technikou. Kúznici mysle sa neunavili tak rýchlo ako kúznici srdca. Ale Bomardi na mágiu mysle nemali trpezlivosť. Je pravda, že kúznici srdca môžu svoju mágiu nechcene vyčerpať, ale na dosiahnutie veľkých výsledkov potrebovali menej tréningu. Konzistentnosť bola priateľom kúznika mysle.

„Budme radi, že Rosewoodovci majú pridelené súkromné izby,“ povedal Rory.

„Neviem, či je to pre nás výhoda. V internátoch je aspoň viac telesného tepla.“ Briony siahla po šálke s čajom a zohriala tekutinu do bodu varu. Boli v Bomarde už mesiac a ona bola posledná Eversunka, ktorá sa v triede triasla od zimy.

Zízala na Roryho cez malý stôl s ovocím a chlebom, zatiaľ čo on si pchal jedlo do úst. Už bol o celú hlavu vyšší ako ona a jedol dvakrát toľko. Teraz, pár mesiacov pred sedemnástymi na-

rodeninami, sa jeden na druhého konečne podobali menej. On nabral svalovú hmotu počas zimného výcviku s pechotou a ona strávila sezónu rozširovaním na všetkých miestach, kde si to najmenej priala. Po príchode do Bomardu stačil jediný pohľad na Larissu Gainsovú s jej štíhlym pásom a jemnými zápästiami, aby pochopila, že zima strávená čítaním a jedením medových koláčikov jej asi neprospieva.

„Pôjdeme?“ spýtal sa Rory a vložil si do úst ešte jednu sušienku. Briony prehltnula posledný dúšok čaju, ktorý jej popálil jazyk.

Vytiahla zo skrine vlnenú šatku a hromžila nad jej chladivosťou na krku, kým ju nezohriala svojím telesným teplom.

Nasledovala Roryho do veľkej sály na prvom poschodí, kde sa každý deň od deviatej do poludnia učili študenti prvého ročníka. Druháci boli o poschodie vyššie, tretiaci o ďalšie poschodie vyššie a tak ďalej, s internátmi nad nimi. Súkromná suita pre eversunského dediča sa nachádzala úplne hore, vo veži. Rory a Briony meškali desať minút na prvý deň výučby a učitelia Bomardu boli kvôli tomu nesmierne nepríjemní. Otec poslal na druhý deň list, v ktorom Briony nariadil, aby sa sústredila na dochvilnosť svojho brata.

Na siedmom poschodí vyzdvihli Didiona z chlapčenských spální a na šiestom sa k nim pridala Cordelia.

„Koľko polien do krbu dávajú vašej ubytovni?“ spýtala sa Briony Cordelie, keď ju chytila pod pazuchu.

„Počkajte! Už idem!“ ozval sa za nimi niečí hlas.

Briony a Cordelia zastonali. Nasadili si úsmevy a otočili sa.

Dievča so svetlozelenými očami a vlasmi žltými ako slama sa potácalo, aby ich dobehlo.

„Dobré ráno, Katrina,“ pozdravila Briony.

„Začína sa otepľovať, čo?“ povedala Katrina hlasom, ktorý bol ako vždy trochu prihlasný. Briony sa zamračila a potlačila triašku. Katrinine oči sa rozšírili. „Zabudla som si poznámky!“ Otočila sa a utekala späť k dverám internátu.

Briony pozrela na Roryho a Didiona, ktorí pokračovali ďalej a už schádzali po ďalšom schodisku.

„Myslím, že jej teraz nemôžeme ujsť,“ povedala Cordelia sucho.

Briony súhlasne vzdychla. Otec jej pred rokom vnútil priateľstvo s Katrinou Coveovou, hoci tie dve nemali nič spoločné. Katrina bola dcérou z manželstva uzavretého na základe mierovej zmluvy. Prvých pätnásť rokov vyrastala v Bomarde, ale po smrti matky sa s otcom vrátili do Evermoru. Katrina nebola zlá, ale bola hlučná, nemotorná a každý deň rozprávala o tom, aká je šťastná, že sa vrátila do Bomardu, zatiaľ čo sa Briony triasla ako osika.

Cordelia a Briony na ňu čakali a sledovali, ako zvyšok ranných vtáčat opúšťa svoje izby a začína zaplňať schodisko.

Briony sa triasla, keď okolo nich prešiel závan vetra. „Stále je vám zima, Vaša Výsosť?“

Vzdych v jej hrudi akoby zamrzol. Nemusela sa otočiť, aby zistila, kto to povedal. Len hŕstka ľudí cítila potrebu robiť si posmech z rodu Rosewoodovcov.

Toven Hearst a jeho banda chlapcov z Bomardu schádzali zo siedmeho poschodia internátu.

Briony za posledný mesiac zažila od Tovena a jeho priateľov viac urážok a poníženia ako za celý svoj život. Volali ju „princezná“ alebo „Vaša Výsosť“. Na chodbách po nej hádzali fialové ruže, symbol ich rodu. Keď vošla do miestnosti, hlboko sa jej poklonili. Pre niekoho, komu celý život omieľali, aby nezatieňoval svojho brata a aby bol nenápadný, to bolo ponižujúce. Briony prvý týždeň plakala do vankúša a premýšľala, či si jej vlastní ľudia myslia, že je snobská a povýšenecká, ako tvrdili Bomardi.

Briony zdvihla bradu a čakala, kým prejdú, bez toho, aby sa na nich pozrela.

„Ach, chlad jej ovplyvnil aj sluch,“ povedal Liam Quill, pekný tmavovlasý chlapec so snedou pletou, ktorého arogancia kazila jeho vzhľad.

„Hej, princezná!“ ozval sa hlboký hlas. „Viem, čo ťa zahreje.“

Briony zvrátila nos a otočila sa k nim, keď sa rozosmiali. Autor nemravnej poznámky bol Canning Trow. Mal devätnásť

a bol od nich o dve triedy vyššie, a podľa Briony nemal právo také niečo hovoriť šesnásťročnému dievčatu.

Keď prechádzali okolo, prebodla ho pohľadom.

„Ty si to nepočul?“ ozval sa vysoký hlas z dievčenského internátu. „Jej brat ju dostatočne zahrieva. Preto majú spoločnú izbu.“

Ku skupinke chlapcov sa pripojila Larissa Gainsová. Kvetinová vôňa akoby predchádzala jej príchodu, namiesto toho, aby ho nasledovala, a jej husté blond vlasy sa hypnoticky vlnili v rytme jej bokov.

Chlapci sa smiali, keď schádzali po schodoch. Toven Hearst zostal stáť s úsmevom na tvári a čakal, kým ho Larissa chytí za ruku, a až potom ju nasledoval po schodoch.

Briony sa už od útleho veku naučila, že pre ženu z rodu Rosewoodovcov je schopnosť usmievať sa aj keby najradšej kričala veľmi cenná.

Cordelia, na druhej strane...

„Aká absurdná zvrátenosť!“ zakričala za Larissou. Briony ju chytila za zápästie a snažila sa ju umlčať, ale Cordelia pokračovala. „Ani jej to nedokážeš povedať do očí!“

Larissa sa zastavila na najvyššom schode a zavolala späť: „Povedala by som jej to do očí, len je mi odporné pozeráť sa na ňu priamo.“ Dramaticky sa zachvela a vybrala sa dolu po schodoch.

Toven zaklonil hlavu a zasmial sa hlbokým hlasom. „Si taká zlá,“ povedal a jeho smiech zmizol spolu s ním, keď ich nasledoval.

Briony zavrela oči a zhlboka sa nadýchla. Cordelia vedľa nej hromžila.

„Kde je, dočerta, Katrina?“ zasyčala Briony.

„Tu som! Prepáčte!“ Katrina obe chytila pod pazuchu a odťahla ich k schodom. „Mal niekto z vás problémy s úlohou?“

Na točitom schodisku bola zápcha, ako vždy, keď mladší študenti čakali príliš dlho. Rýchlo dobehli Toven a Larissu a Briony Katrinu trochu spomalila. Toven zdvihol pohľad a, samozrejme, sa na nich usmial. Briony sa zamračila na svoje topánky. Na

schodisku bol opäť prievan a musela sa sústrediť, aby sa neza-
chvela.

„Škoda, že v Bomarde nemáme kráľovskú rodinu,“ poveda-
la Larissa Liamovi Quillovi dostatočne nahlas, aby to počuli.
„Rada by som bola princezná.“

„Naši vládcovia nasledujú rodovú líniu,“ povedala rázne Cor-
delia. „Vaši nasledujú bohatstvo a moc. Je to úplná náhoda.“

„No, neviem,“ doniesol sa jej k ušiam Tovenov hlas. „Môj otec
je najbohatší muž v Bomarde, vlastne na celom kontinente Mo-
reland, a je až ôsmy v poradí na trón.“

Liam sa zasmial. „Najbohatší len ak rátate majetky a podiely
za morom...“

„Čo aj robíme,“ povedal Toven povýšenecky. „Všetci to robíme.“

Zostávalo už len jedno schodisko a potom by sa ich zbavili.
Briony stisla Cordeliu za lakeť a prosila ju, aby ešte chvíľu ml-
čala.

„Katrina, drahá, neviem, ako si prežila, keď si nás opustila,“
povedala Larissa. „Určite máš radšej Bomard ako Evermore.“

Katrina nevedela, ako najlepšie reagovať, aby nikoho neurazi-
la. „No, chýba mi...“

„Samozrejme, že áno. Ja mám radšej Bomard ako Evermo-
re,“ povedala Larissa. „Aspoň v Bomarde zrušili patriarchálne
nástupníctvo. V Evermore by sa žena nikdy nemohla stať pa-
novníčkou, nech sa tvári akokoľvek povýšenecky a vznešene...“
Pohľadom zavadila o vyšívané vlnené šaty Briony a potom sa
znova zahľadela na jej tvár.

„Aj ja by som bol namyslený, keby mi v žilách kolovalo zlato,“
povedal Toven.

Briony si zachovala neutrálny výraz, hoci energia okolo nej
praskala.

Keď konečne vošli do triedy, dlhej haly s gobelínmi na jed-
nej strane a veľkými oknami na druhej, zistili, že je zmenená
na nepoznanie. Stred miestnosti lemovali tri desiatky vysokých
borovíc, ktoré akoby tam vyrástli cez noc. A spodky kmeňov
širokých ako ľudská hrud' pokrývalo ihličie.

Briony zbadala Roryho a Didiona, ako hľadajú na jeden strom, a prišla k nim.

„Budeme... liezť na stromy?“ spýtal sa Didion.

„Nie, pán Winchester,“ ozval sa spoza nich trpezlivý hlas profesorky Amelie, ktorá kráčala k prednej časti triedy. Bola to strohá štyridsiatnička, ktorá nevyzerala, že ju učenie príliš baví.

Didion sa začervenal a vytiahol si poznámky.

Keď sa Briony usmiala nad Didionovými rozpakmi, po pleciah jej prebehol chlad a dych sa jej roztriasol v hrudi. Ešte viac sa zababušila do plášťa a šálu.

Toven Hearst podišiel k stromu vedľa nich a Finn s Liamom sa k nemu pridali.

„Je tu príjemne teplo, čo povieš, Finn?“ povedal Toven.

Briony sa zamračila. Takže videl, ako sa trasie.

„Mám chuť sa vyzliecť,“ odvetil mu Finn.

„Kiežby som mal teraz niektorú z tých látok z Eversunu,“ povedal Toven, dramaticky zhodil plášť a odhodil ho do rohu miestnosti. „Hodváb, napríklad.“

Pozrela naňho a zistila, že si vyhrňa rukávy košele, akoby vonku panoval teplý letný deň. Spod jeho bledej pokožky vystupovali napäté žily.

„Absolútne,“ súhlasil Finn. „A dal by som čokoľvek za pohár ľadového vílieho vína. Takého ľadového, že by z neho pukol pohár.“

Briony sa otočila späť dopredu a čakala, kým profesorka začne. Schovala si bradu do šálu, fúkala horúci vzduch do látky, aby si zohriala spodnú časť tváre.

Rory sa na ňu zamračil. „Je ti zima?“

„Tebe nie?“

Zase pocítila ten prievan. A zrazu jej to došlo.

Briony prudko otočila hlavu a pozrela na Toven. Ten si vyhrnul druhý rukáv a veselo sa na ňu pozeral. Končeky prstov ruky, ktorú mal pri boku, sa mu krútili v nekonečných malých kruhoch.

Bol to on, kto jej posielal ten závan chladného vzduchu. Bola jej zima kvôli Tovenovi Hearstovi.

Briony sa rozpálil pohľad od hnevu, keď sledovala, ako sa Tovenovi pery zvlنili do úškrnu.

„Je vám príjemne, Vaša Milosť?“

Sčervenela od hnevu, ale napriek tomu sa jej telo mimovoľne zachvelo.

Počula, ako Finn zakryl smiech kašľom.

Briony si vzdorovito strhla šál aj plášť a hodila ich do rohu miestnosti, ako to predtým urobil Toven. Odkryté ruky a ramená jej pokrýl chlad, no ona uchopila niť mágie medzi svojimi očami a začala ťahať teplo vo svojej krvi otáčaním končekov prstov, čím bojovala proti chladu.

Teraz, keď vedela, čo na ňu pôsobí, mohla tomu čeliť.

Keď profesorka začala hodinu, Briony sa otočila dopredu, no stála na sebe cítila Tovenov pohľad.

„Dnes využijeme v praxi, čo sme sa učili na minulej hodine,“ povedala profesorka Amelia. „Ako vieme, všetka mágia sa vykonáva gestami. Počas prvých rokov školy ste sa možno naučili jednoduchú mágiu, ktorá k vám priťahuje alebo od vás odťahuje predmety, ale to je v najlepšom prípade základná mágia. Minulý týždeň sme identifikovali pôvodných osem magických gest, ktoré sú...?“

Do vzduchu sa zdvihli tucty rúk. Briony sa neprihlásila, aj keď Rory zdvihol ruku.

Vedela odpoveď, ale bola to súčasť dohody s otcom. Mohla mať dobré známky, ale nikdy nie lepšie ako Rory. Nesmela ho v triede zatieniť. Ak mal Rory problémy, bolo jej povinnosťou postarať sa, aby uspel. Nech to stálo, čo to stálo.

„Pán Rosewood.“ Učiteľka sa otočila k tabuli.

„Tlačiť, ťahať, hádzať, rozbiť, trhať, zdvíhať, vliecť...“ Rory si odkasľal a pozrel sa na svoje poznámky.

Zabudol na jedno gesto, ktoré Briony (a vlastne aj Toven) práve používala. Briony prestala krúžiť prstami, ktoré zhromažďovali teplo v jej krvi, a opäť sa napojila na vlákno za svojimi očami. Ohnutím prsta pretvorila slová na Roryho stránke do nových tvarov, nových písmen.

Sledovala, ako sa sústreďí na atrament, s ktorým manipulovala.

„Zhromaždiť,“ dokončil zoznam. Briony uvoľnila atrament, aby sa vrátil do pôvodnej podoby, a Rory jej venoval letmý vďačný úsmev.

„Veľmi dobre.“ Profesorka napísala prvých osem gest na tabuľu. „A Vindecci s príchodom myšľovej mágie identifikoval ďalšie dve. Aké sú to, slečna Rosewoodová?“

„Neviem, pani profesorka.“

Staršia žena spustila ruku, ktorou pridávala slovo *zhromaždiť* na koniec zoznamu na tabuľi. Otočila sa a trieda zadržala dych.

„Dve gestá. Nie sú na tomto zozname,“ povedala a ukázala na tabuľu.

Briony cítila, ako jej horí koža, a nemalo to nič spoločné s otepľovacím kúzlom, ktoré používala. Potriasla hlavou a znova sa zahľadela na Roryho poznámky, pretože presne vedela, čo sa stane ďalej. Pohla prstom a znova pretiahla atrament po stránke.

„Jedno z nich, slečna Rosewoodová?“

Písmená sa poprehadzovali. *N . . . A . . .*

„Pán Rosewood, môžete pomôcť svojej sestre? Zdá sa, že minulotýždňové hodiny prespala,“ povedala profesorka Amelia pohľadavo.

Rory sa pozrel na svoje poznámky a sledoval písmená, s ktorými manipulovala. Už od prvých rokov ich domáceho vzdelávania mu takto pomáhala v matematike a histórii. Keď boli veľmi malí, zvykol hovoriť, že odpovedajú na otázky spoločne, ako tím. Tento duch tímovej práce pokračoval aj teraz v škole.

„Načahovať sa,“ povedal Rory a zdvihol pohľad od pohybujúcich sa písmen na stránke svojho zošita.

„Pán Hearst? Posledné gesto?“ Učiteľka sa otočila späť k tabuľi.

Briony zdvihla pohľad a sledovala, ako sa slovo *načahovať* sa pridáva do zoznamu. Pauza predtým, ako Toven prehovoril, prinútila Briony pozrieť sa naňho.

Opieral sa o najbližší kmeň stromu, mal prekřížené ruky a po celý čas ju sledoval prižmúrenými očami.

Nie.

Nie ju.

Hľadel na Roryho poznámky.

Pozrel na ňu s podozrením v sivých očiach a odpovedal profesorka: „Prenikať.“

Briony odvrátila pohľad a začali jej horieť líca.

„Výborne. Zapište si to, slečna Rosewoodová.“ Profesorka tleskla rukami. „Dnes si vyskúšame praktické použitie gest. Prvým krokom bude vyrezávanie slov alebo vzorov do dreva z čoraz väčšej vzdialenosti. Pokročilejším krokom je rúbanie kmeňa, napríklad sekerou.“

Cordelia zamrmľala: „Plytvanie. Chúdence stromy.“

„Boli predurčené stať sa vašim palivovým drevom, slečna Hardstarková,“ povedala profesorka Amelia. „My v Bomarde nepovažujeme naše teplo za plytvanie.“

Cordelia zovrela pery, keď sa miestnosťou ozval posmešný šepot spolužiakov z Bomardu.

„Budete štyria na jeden strom,“ nariadila profesorka Amelia.

Briony sa priblížila k stromu po svojej pravici, ale, bohužiaľ, Rory, Didion, Katrina, Cordelia a ona boli dokopy piati. Prešlapovali na mieste a hľadali voľné miesto. Keď sa Briony otočila, Toven Hearst, Liam Quill a Finn Raquin sa na ňu usmievali od svojho stromu.

„Ach, Briony, drahá,“ povedal Finn sladkým hlasom. „Máme tu jedno voľné miesto.“

Briony vzdychla a zmierila sa s tým, že sa oddelí od svojich priateľov. „Začnite tým, že si vyberiete gesto, ktoré najlepšie vyhovuje vašej úlohe,“ povedala profesorka. „Máte za úlohu nakresliť svoje iniciály na kmeň stromu. Najprv zblízka. Potom z väčšej vzdialenosti.“

Briony stála dva metre od svojho stromu a zamračila sa na jeho kôru. Hneď za kmeňom videla Toven Hearsta, ako robí to isté. Finn bol po jej ľavici, Liam po pravici.

Tlačiť, tahať, hádzať, rozbíjať, trhať, zdvíhať, vliecť, zhromažďovať, načahovať sa, prenikať. Ktoré z nich?

„Keď si vyberiete gesto, vyvolajte svoju mágiu. Žilu v hrudi srdcoví mágovia. Niť vo vašej mysli myslí mágovia.“

Predstavila si nôž vo svojej mysli. Priložila ho ku kôre a potiahla. Prvá čiara *B* sa vryla do kôry. Bola slabá, ale bola tam.

Briony sa usmiala nad svojím úspechom na prvý pokus. Radosť netrvala dlho, keď sa pozrela za kmeň a zbadala Toven, ako sa na ňu mračí. Zdvihla bradu a znovu sa sústredila na vyrezávanie kriviek *B*.

Práve dokončila základné obrysy a chystala sa prejsť cez písmená znova, keď počula Liama po svojej pravej strane zúfalo funieť. Pozrela na jeho stranu stromu a zistila, že tam nie je ani prvá čiara písmena *L*.

Briony sa rýchlo pozrela za seba. Na strome, na ktorom pracovali Rory, Didion, Cordelia a Katrina, ešte neboli vyrezané žiadne písmená.

Všetci okolo nej s hnevom pozerali na svoje kmene stromov. Niektorí z nich mali od sústredenia dokonca vystúpené žily na spánkoch.

Profesorka ich postupne obchádzala a priblížila sa k Brioninmu stromu.

Briony sa otočila a rýchlo zatlačila kôru späť, čím strom vyliečila a skryla svoje iniciály. Učiteľka sa k nim priblížila a zastavila sa za Tovenom.

„Je to sotva viditeľné, pán Hearst, ale je to tam. Veľmi dobre,“ povedala profesorka. „Teraz pracujte na *H*.“

Briony zdvihla obočie. Zo všetkých práve Toven robil pokroky? Vlastne ju to vôbec neprekvapovalo. Rodina Hearstovcov mala neuveriteľne silnú krvnú líniu. Každých pár generácií sa u niektorého člena rodiny Hearstovcov prejavil silný dar, nejaká sila alebo zručnosť, na ktorej ostatní pracovali roky. Tovenov otec Orion vedel rozdeliť svoje kúzlo. Zvyčajne mohol kúzelník vykonať len jedno kúzlo na ruku, ale Orion Hearst vedel rozdeliť jedno magické gesto na dve kúzla.

Keď profesorka Amelia obišla strom a pokarhala Liama za nedostatok pokroku, Toven sa pyšne usmial na Briony.

Možno Toven Hearst prejaví schopnosť rúbať stromy, pomyslela si Briony podráždene. Bol by z neho dobrý drevorubač. Takmer sa zasmiala pri predstave, ako Toven vykonáva takú podradnú prácu.

Pohľad jej opäť sklízol na jeho odhalené predlaktia, než sa znovu sústredila na kôru stromu, keď sa profesorka postavila vedľa nej.

Hlboko si povzdychla. „Venujte väčšiu pozornosť teoretickej výučbe, slečna Rosewoodová, a možno urobíte pokrok.“

„Áno, pani profesorka Amelia.“

Briony hľadela na miesto na kôre, kde schovala svoje *B*. Keď staršia žena odišla, Brionin pohľad upútali sivé oči na druhej strane kmeňa. Toven zvrátil obočie a hľadel na ňu, ako keby bola kameňom, ktorý mu uviazol v topánke.

„Prvá osoba, ktorá vyryje dve rovnaké iniciály na svoj strom, dostane najvyššie známky za dnešnú hodinu *a* za celý mesiac,“ oznámila učiteľka Amelia. „Pán Hearst má zatiaľ pred ostatnými veľký náskok.“

Trieda zastonala, ale Toven ju stále sledoval.

Briony od neho odvrátila pohľad a otočila sa, aby skontrolovala, ako si počína Rory. Žiadny pokrok. Povzdychla si. Ich otec by nebol rád, keby vedel, že Roryho v prvom mesiaci prekonal Bomard.

Briony sa otočila dopredu, hľadela na kmeň stromu, ale tentoraz nesústredeným pohľadom. V hrudi jej od nevyužitej mágie pulzovala žila. Predstavila si niť medzi ňou a Rorým, spájajúcu ich srdcia, spájajúcu ich mágiu.

Nebolo to prvýkrát, čo ho posilnila. Nevedomky prijal jej magickú silu už pred rokmi, počas lekcí, pri liečení zranení, pri zriedkavých chlapčenských bitkách. Nepamätala si, ako to urobila prvýkrát, a v Evermore nebolo veľa ľudí, ktorých by sa mohla opýtať na tento druh mágie. Musela to byť nejaká *mágia srdca*, ktorá podľa nej pochádzala z puta s jej dvojčatom.

Napumpovala svoju mágiu na šnúru do Roryho srdca. A čakala. Za sebou počula výdych.

„Fíha,“ zašepkal Rory. „Podarilo sa mi to.“

Pozrela na jeho strom. Nebola si istá, aké gesto používal, ale v kôre pred ním bolo dokonalé *R*.

Didion natiahol krk, aby to videl. „Urob to znova!“ zašepkal vzrušene.

Briony sledovala, ako sa Rory sústreďí, a teraz, keď otvorila spojenie, cítila, ako ho ťahá. Kôra sa rozštiepila. Vedľa prvého písmena sa objavilo ďalšie *R*.

Videla, ako sa Rorymu zdvihli kútiky úst do úsmevu. Tentoraz sa na ňu nepozrel v tichom poďakovaní. Rory si myslel, že potrebuje dodatočnú pomoc len pri štúdiu teórie a úlohách. Briony sklopila pohľad.

Didion zdvihol ruku. „Pani profesorka! Rory to dokázal!“

Celá trieda sa otočila, aby sa pozrela na Roryho a Didionov strom. Celá trieda okrem jedného.

Toven Hearst uprel pohľad na Briony.

Profesorka Rorymu zablahožerala a povedala mu, aby to skúsil znovu, no tentoraz z troch metrov. Briony sledovala, ako ustúpil a znovu sa sústredil, zatiaľ čo profesorka stála po jeho boku.

Teraz, keď Rory pocítil prílev sily, aj keď nevedel, odkiaľ pochádza, vedel, ako ju rýchlo čerpať.

Na kmeni sa ako lusknutím prsta objavilo ďalšie *R R*. Trieda zalapala po dychu a Roryho úsmev bol taký žiarivý, že sa ani Briony neubránila úsmevu.

V ten deň Rory vyrezal do svojej strany stromu celú báseň, zatiaľ čo ostatní pracovali na svojich iniciálkach. Celkovo boli Bomardi v rezaní rýchlejší, ale Eversunci boli presnejší. S práxou a trpezlivosťou bola mágia mysle oveľa účinnejšia, ale mágia srdca vždy prejavila silu ako prvá.

Napriek tomu bol Liam Quill posledný, kto to dokázal. Už mu stekal pot po spánkoch a plytko dýchal, keď konečne dokončil *Q*. Nebolo to po prvý raz, kedy Briony cítila vdaku za to,

že čerpá z mágie mysle namiesto srdca. Liam nebol jediný mág srdca, ktorý vyzeral veľmi znivočene.

„Pán Quill,“ povedala profesorka Amelia. Položila mu ruku na rameno. „Výborná práca, ale teraz si musíte oddýchnuť. Vaša mágia sa čoskoro vyčerpá.“

Jej pokus utešiť ho odmietol a na tvári sa mu zjavil škaredý výraz. „V žiadnom prípade. Mám v úmysle zoťať každý jeden z týchto stromov!“

Briony cítila, že z neho vyžaruje hanba a hnev. Pozrela na jeho priateľov a zistila, že Finn si znepokojene hryzie líce a Toven prevracia oči.

„Vyzeráš, že si na pokraji vyprázdnenia, Liam,“ povedal Toven.

Vyprázdnenie bol stav, do ktorého sa srdcoví mágovia mohli dostať, keď sa vyčerpali. Boli nažive, ale boli len prázdnyimi schránkami samých seba. Mágia bola vyčerpaná. Pre myslových mágov takéto riziko neexistovalo.

„Tento problém by neexistoval, keby boli v škole povolení familiári,“ zamrmľal Liam.

„A po hrade by pobehovali medvede a vlci? Nie, ďakujem,“ povedal Finn.

Profesorka ich vyzvala, aby sa venovali ďalšej úlohe – rúbaniu stromu.

„Neznamená to, že tu budú padať stromy?“ povedala Larissa, bledá od vyčerpania svojej mágie.

„Bola by som veľmi prekvapená, keby dnes niekto dokázal skutočne zoťať strom, slečna Gainsová,“ povedala profesorka Amelia povýšenecky. „Táto lekcia otestuje vaše zručnosti aj vašu mušku, takže, prosím, dávajte pozor, aby ste nezasiahli spolužiakov.“

Briony sledovala, ako Toven Hearst zdvihol ruku a sekol do vzduchu, akoby mal v ruke sekeru. Ich strom sa zachvel.

„Výborne, pán Hearst.“

Liam urobil rovnaký pohyb, ale netrafil.

„Dávaj pozor,“ namietal Finn. „Sústred' sa, lebo ma rozsekáš na polovicu.“